

proletaris de tots
els països: uniu-vos!

treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 362

Barcelona, 28 de febrer de 1973

Preu: 5 ptes.

UN CONGRÉS DE COMBAT

Declaracions a TREBALL de Gregori LÓPEZ RAIMUNDO, sobre el III Congrés del Partit, de la celebració del qual vam donar compte al número anterior.

COM DEFINIRIES EN POQUES PARAULES EL QUE HA ESTAT EL CONGRÉS ?

El III Congrés del PSUC ha estat una unió de combat. En la introducció a l'forme del Comitè Central es diu:

"Armar-nos millor per ser més útils en lluita per la llibertat i el socialisme és la finalitat d'aquest Congrés".

que aquestes ratlles contesten a la següent.

QUINES RAONS VAN DETERMINAR LA CELEBRACIÓ DEL CONGRÉS EN AQUESTS MOMENTS?

En primer lloc, l'agudització de la crisi del sistema dictatorial franquista, reunida encara més després del Congrés

El recent article de Cruylles a la VANGUARDIA sobre la lluita al si del Govern entre "quietistes" i "oberturistes", l'ofensiva centrista en l'anomenat "parlament de paper" i el carreró sense sortida al qual el Govern porta els conflictes de la universitat i de l'ensenyament en general mostren que la descomposició del sistema està arribant a un estadi en el qual la seva substitució és no sols una possibilitat, sinó una necessitat imperiosa.

Aquesta situació obliga les forces d'oposició, particularment el Partit de la classe obrera, a posar en tensió totes les seves energies a fi de precipitar el necessari canvi democràtic, i el Congrés

ha d'ajudar-hi. També raons d'ordre intern van determinar la seva celebració ara. L'interval entre dos congressos que marquen els Estatuts del Partit ja havia estat sobrepassat, i el Comitè Central en va decidir la convocatòria en el plè ampliat de 1971.

—"MUNDO OBRERO" S'HA FET ECO DE CERTES CRITIQUES A LA MANCA DE DEMOCRACIA EN LA PREPARACIÓ DEL 8e CONGRÉS. ¿HI HA CRITIQUES SEMBLANTS RESPECTE AL CONGRÉS DEL P.S.U. ?

■ Fins ara no en tinc notícies, però poden sorgir, perquè el nostre Congrés tampoc s'ha preparat democràticament. Com ha explicat MUNDO OBRERO —i va desenvolupar S. Carrillo en la seva intervenció en el nostre III Congrés— mentre estem il·legals i perseguits, mentre no hi hagi democràcia al país, no hi (segueix a la pàg. 2)

¡CRIMINALS!!

"Els jeeps de la policia avançaven sobre nosaltres a tota marxa. Després de l'atac, la meua companya i jo vam agafar la noia i la vam introduir en un cotxe particular que d'altres estudiants havien fet parar. Estava completament desfigurada, amb la cara plena de sang, que li surtia de la boca i d'una gran ferida al cap. Tenia ferides per tot el cos i la roba esparracada. La cama ja feia xisclar de dolor. La vam tapar amb un abric, que va quedar tot tacat de sang i ple de cabells. Primer vam anar a Maternitat i els qui estaven de guàrdia no la van ingressar —pretextant no tenir serveis de cura adequats— ni van proporcionar cap ambulància. Amb el mateix cotxe la vam portar al Clínic, on la van atendre de seguida".

El testimoni: una jove estudiant de Filosofia. La víctima Me Lluïsa Tena Fargas, estudiant de Filosofia, amb fractura triple de fèmur i de pelvis, que probablement quedarà coixa per tota la vida. L'altra víctima principal: Josep Manuel Navarro, estudiant de Dret, encalçat també per un jeep de la policia, amb fractura de crani. Els fets: els dies 13 i 14 de febrer, respectivament. Hi ha molts altres ferits més lleus.

Els culpables: La Policia Armada, el ministre GARICANO GOÑI, el RÈGIM FRANQUISTA, que en la seva histèria, no dubta d'arribar fins al crim.

Pistoler de la B.P.S. perseguint estudiants a Pedralbes.

Un congrés de combat

(ve de la 1ª pàg.)

pot haver funcionament democràtic del Partit ni preparació democràtica dels seus congressos. Però tenint present les limitacions imposades per la clandestinitat, pot considerar-se que el nostre Congrés es preparà i es desenrotllà en condicions òptimes.

Els principals temes debatuts havien estat discutits prèviament en les organitzacions del PSUC prenent com a base els documents aprovats al 8è Congrés del PCE, que en la pràctica han jugat el paper de tesis per a la preparació del nostre. Les afinitats ideològiques existents entre els dos partits, el fet que tots dos actuen en un mateix estat i siguin actors d'una mateixa revolució, així com les normes que regeixen les seves relacions, determinen que el PSUC i el PCE tinguin una mateixa política. Els acords del 8è Congrés del PCE parteixen de l'anàlisi de la situació i de les experiències de la lluita a tot el país, Catalunya inclosa. Juntament amb la de Madrid, la delegació del PSUC fou la més nombrosa de les assistents al 8è Congrés del PCE, al qual va participar en condicions d'igualtat. D'aquí que podem considerar nostres els documents aprovats en el 8è Congrés del PCE i que els hàgim fet servir de tesis per la preparació del III Congrés del PSUC.

L'informe del C.C. al III Congrés recull les preocupacions i ensenyaments de la discussió prèvia celebrada a les organitzacions del PSUC. No és, doncs, obra d'una persona ni treball de laboratori, sinó resultat de la discussió i l'activitat del conjunt del Partit. A més, ara es discutirà obertament a les nostres organitzacions, amb cartes vistes, i el C.C. haurà d'examinar i tenir en compte les opinions que sorgeixin.

D'altra banda el Congrés ha nomenat una Comissió per elaborar un projecte de Programa del PSUC que, una vegada aprovat pel Comitè Executiu, serà sotmès a la discussió de tot el Partit i a la ratificació final d'un Congrés o Conferència Nacional del PSUC. La discussió del projecte de Programa oferirà a les organitzacions i militants l'ocasió per donar les opinions no sols sobre els problemes polítics conjunturals, que han ocupat el lloc preferent al III Congrés, sinó també sobre els nostres objectius socialistes i les vies a seguir per assolir-los.

—¿ QUIN CRITERI VA PRESIDIR LA SELECCIÓ DALS DELEGATS ?

■ Els delegats al Congrés no van ser elegits democràticament, de baix a dalt, com

és la norma en els partits comunistes legals. Però no hi pot haver cap dubte sobre llur representativitat, perquè van ser seleccionats a partir dels càrrecs que ocupen o de l'activitat que desenrotllen al Partit o als diferents moviments de masses. Molts altres militants tenen mèrits per haver estat també al Congrés —i hi haguessin estat si no fos per les restriccions que ens imposa la vigilància enfront de la repressió—, però els participants tenen una representativitat indiscutible, conquerida i renovada en la lluita.

El nombre de delegats tampoc és menys preable per un Congrés clandestí. Les dades que dona el Comunicat del Secretariat del C.C. (49 intervencions en la discussió de l'informe, 62 membres al nou Comitè Central) donen idea d'un Congrés que s'apropa, per l'amplària de la seva composició, als que fan alguns partits comunistes legals. No hi ha cap altre partit polític a Catalunya, segons les nostres notícies, que hagi fet un congrés o reunió en la clandestinitat tan ampli i representatiu com el nostre. La celebració del III Congrés és un gran èxit del PSUC, una demostració de la força i la maduresa del nostre Partit.

—¿ QUE POT DIR-SE DE LA COMPOSICIÓ DEL CONGRÉS ?

■ Encara que el Congrés fos celebrat a l'estranger per raons òbvies, el 80 % dels congressistes eren camarades que viuen i treballen habitualment a Catalunya. La seva gran majoria representaven organitzacions de Barcelona i les ciutats del seu cinturó industrial, però també hi hagueren delegats de Lleida, Girona, Tarragona i les seves comarques. Per professions, els obrers constituïen el 46%, els empleats el 14 %, els intel·lectuals el 18 %, etc. Una feblesa de la composició del Congrés fou el nombre reduït de delegats camperols. Tampoc el nombre de dones que hi assistiren guarda relació amb el paper que aquestes juguen en la lluita a Catalunya. La mitjana d'edat se situa entorn dels 40 anys, però la majoria són menors de 35 anys. Una dada d'interès és que de les 49 intervencions en el primer punt de l'ordre del dia, 20 van ser fetes en castellà i 29 en català.

—¿ QUE VA SER EL QUE VA SOBRESORTIR MÉS EN LA DISCUSSIÓ ?

■ Un tret notable de la discussió fou el seu elevat nivell polític. Les intervencions van desenrotllar positivament els plantejaments de l'informe i van indicar llacunes o insuficiències amb un esperit crític responsable i constructiu.

En abordar els problemes interns, la preocupació principal era centrar en la necessitat d'ajudar a viatgers vietnamès a consolidar el seu territori i a guarir les ferides de guerra. El PSUC se sent plenament responsable de la política internacional en el 8è Congrés del PCE, inclosa l'envers el Mercat Comú i la lluita unitat en la diversitat del moviment comunista internacional.

Quant a la política interior, tot d'una anàlisi coincident amb la del un acord ple amb la seva proposta per la llibertat com eix de la lluita canvi democràtic, el nostre III Congrés elaborat de forma creadora les expectacions originals per a l'ampliació de lluita a Catalunya i ha formulat accions originals per a l'ampliació de lluites reivindicatives i l'enfortiment diversos moviments de masses, les Comissions Obreres en primer lloc, en la perspectiva la Vaga Nacional; per consolidar l'Assemblea de Catalunya i la C.C.F.P.C. i començar la recerca d'un acord de tota l'oposició a Catalunya i de tot l'estat espanyol per facilitar l'acció comuna amb els grups que es pronuncien pel socialisme i convertir el PSUC en un autèntic partit de masses.

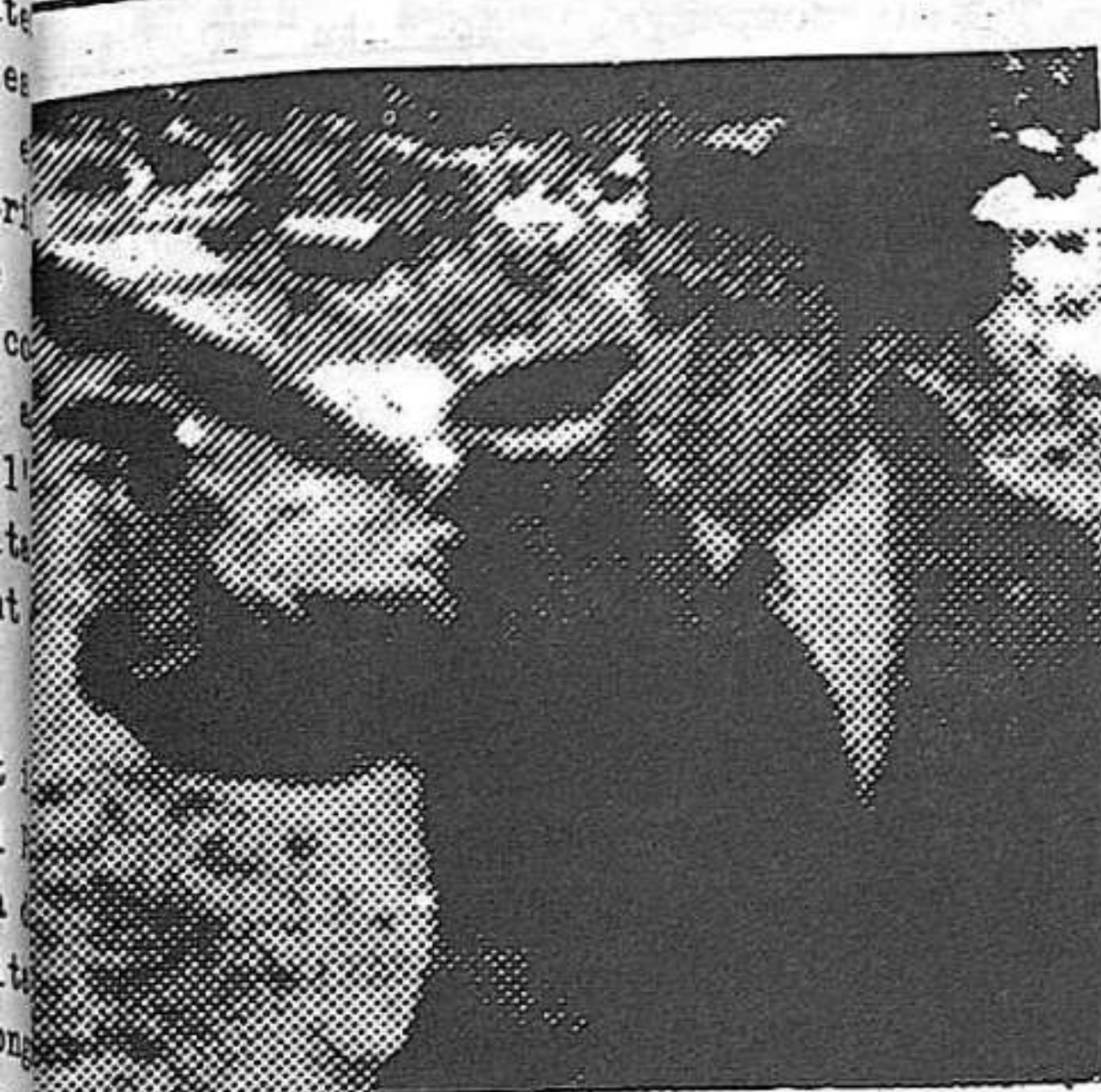
—¿ COM ES PRESENTA, DE MANERA IMMEDIATA, L'APLICACIÓ DELS ACORDS DEL CONGRÉS ?

■ El Congrés ha plantejat, com a més urgent, desenrotllar una vigorosa lluita contra la repressió en general i particularment contra els processos muntats contra Camacho i d'altres dirigents de Comissions Obreres, d'una banda, i contra els laboralistes Albert Fina, Montserrat i Ascenció Solé, d'altra banda, quals el TOP reclama condemes monstruoses. Ara aquesta tasca comprèn també la lluita pels atemptats salvatges de la policia contra els estudiants —que han fet novament la sang pels carrers de Barcelona— i l'exigència que siguin obertes les portes dels districtes, tancades per el Govern.

Quant a l'activitat interna del Partit, més urgent és ara organitzar la discussió de la Resolució Política del Congrés i aplicar a tots els nivells la lluita per les seves orientacions. Les organitzacions del PSUC disposaran aviat dels instruments d'intervencions especials del Congrés que ajudaran a aprofundir la discussió del seu treball entre els treballadors antifranquistes en general.

En les seves intervencions, diversos delegats van fer vots perquè el III Congrés del PSUC sigui el de la Vaga General i la Vaga Nacional. Crec que aquest és, efectivament, el punt de referència que ha de marcar en aquest període l'activitat del PSUC, de cada un dels comunistes de Catalunya.

Els ultres declaren la guerra a la Universitat

VUI un dels centres d'atenció de l'opinió ciutadana està indubtablement la Universitat. Els fets, d'una gravetat sense precedents, ho expliquen sense dificultats. La preocupació, el recolzament, la solidaritat en relació a la situació universitària estan a l'ordre del dia al carrer. Pertot arreu es comenta, es discuteix, es condemna l'agressió que han sofert estudiants i professors, la Universitat mateixa com institució.

En les últimes setmanes hem assistit a una escalada repressiva i provocadora que ha desembocat en la implantació a Barcelona dels decrets d'excepció de juliol del 1972, que suspenen l'"autonomia" de les Universitats i implanten una absoluta militarització del funcionament acadèmic, l'Estat Major del qual és el Consell de Disciplina acadèmica que actua per procediment executiu i sumaríssim com qualsevol consell de guerra.

La brutalitat repressiva comença amb la clausura de les facultats de Ciències, Econòmiques i les Escoles d'Empresarials i Arquitectura. Aquesta clausura és una provocació i un intent d'aturar la justa lluita dels estudiants que reclamen fonamentalment el fi de les mides selectives, l'exclusió dels professors ineptes i els càtedràtics imposats, la gestió democràtica dels departaments i un ensenyament científic.

El dissabte 10 de febrer són detinguts 17 estudiants de primer curs d'arquitectura. El dilluns següent és reprimida amb una brutalitat sense precedents una manifestació a Pedralbes en protesta per les detencions (jeeps a tota velocitat escometen la manifestació, persegueixen estudiants escampats; la policia dispara 20 trets de pistola). Resultat: més de 10 ferits entre ells Mª Lluïsa Tena Fargas, estudiant de 17 anys de 1er curs de filosofia (veure nota a pàg. 1^a).

Durant tota la setmana, matí i tarda, es succeeixen sense interrupció manifestacions al carrer d'estudiants, que mostren la indignació per la brutalitat po-

licial. La ciutat universitària apareix ocupada per les brigades especials, dotades dels mitjans repressius més perfeccionats. L'agressió policíaca arriba a límits insospitats, mai vistos a la nostra ciutat. El balanç és de més de 40 detinguts, i bastants ferits per les garrotades i per les bales.

Es de destacar la valentia i la combativitat dels estudiants en resposta a l'agressió. També la rèplica dels professors no numeraris, que el divendres 16 es tanquen en nombre de 150 a la Facultat de Dret, protestant per les agresions i en solidaritat amb els estudiants.

La provocació i l'agressió es complementen amb la tancada progressiva dels centres d'estudis, i s'arriba el dissabte 17 a

la clausura de pràcticament la totalitat dels centres de les tres Universitats de Barcelona, a la vegada que el Consell de Ministres anuncia la imposició dels decrets d'excepció per les tres Universitats.

Queda ben patent darrera aquests fets la mà criminal de Carrero i Garicano, la histèria dels acorralats ultres. Ells són qui han dictat els decrets repressius, fins i tot en oposició al Ministre Villar, no tant perquè s'oposi a la repressió com per la "prudència" que aconsella el coneixement d'una situació universitària que sens dubte donarà lloc a una resposta combativa i àmplia que faci impossible de posar en pràctica els decrets d'excepció.

Amb les dificultats que suposa tenir tancats els centres d'estudi, els estudiants i PNN han continuat reunir-se en

assemblees per tractar com cal enfocar la lluita contra el decret. També hi ha hagut les primeres accions a les delegacions universitàries de Palma de Mallorca, Tarragona i Girona, on també s'ha dictat la suspensió de les activitats acadèmiques per uns dies.

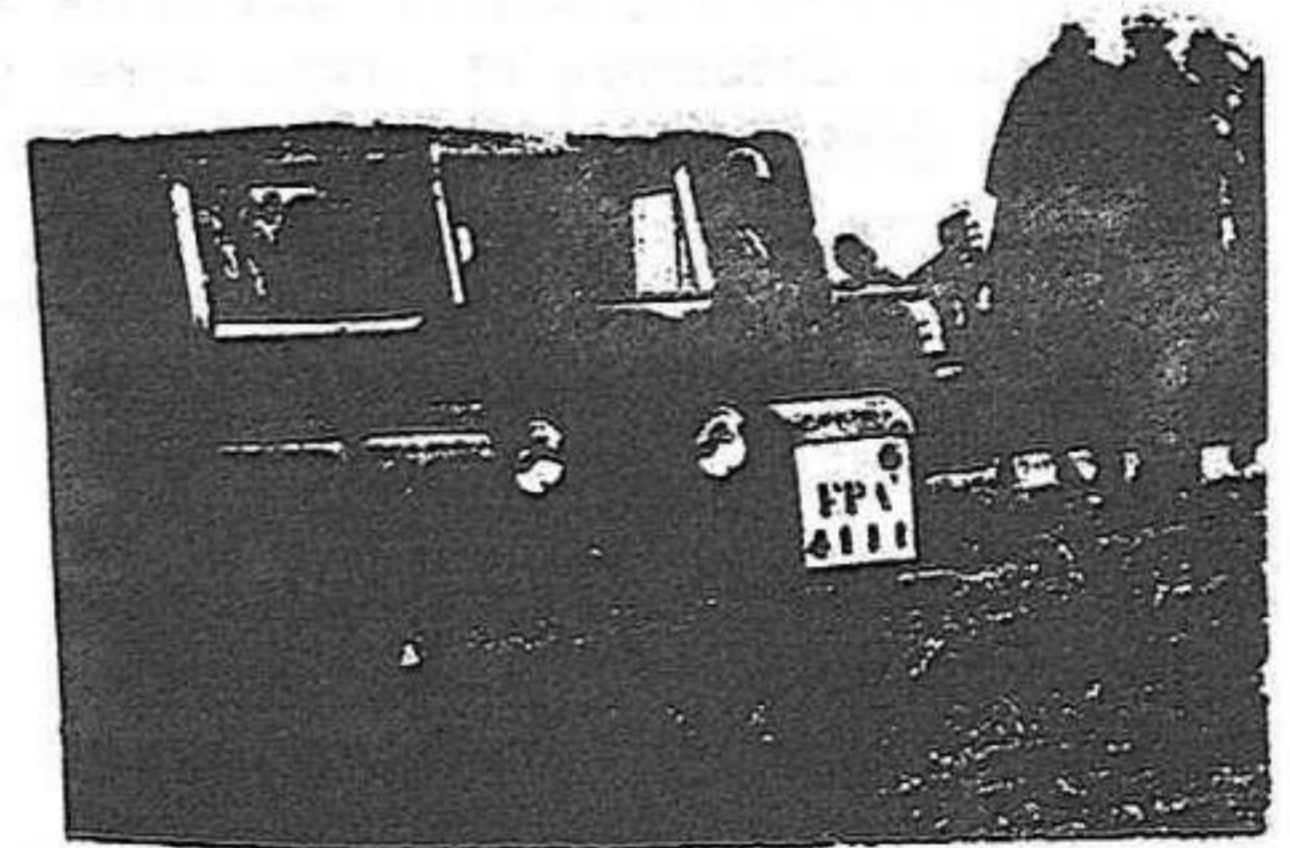
Es previsible que el règim trobi moltes dificultats en l'aplicació de la seva política repressiva. Prova d'això és que han estat declarats "matèria reservada" els acords i deliberacions referents a les tres Universitats de Barcelona.

DIMISSION DE LES TRES JUNTES DE GOVERN

El primer fet important no publicat per la premsa legal és que les Juntes de Govern de les 3 Universitats han presentat la dimissió. Tot indica, doncs, que els enfrontaments entre autoritats acadèmiques i catedràtics per una part, i els ultres del Ministeri de Governació per l'altra són un fet ja existent.

Per altra banda, com que a Catalunya és on la lluita de masses i la perspectiva unitària han adquirit una força evident, és segur que la Universitat en aquesta situació difícil, on es juga la seva pròpia supervivència i continuïtat, es trobarà envoltada, recolzada per l'opinió ciutadana, pel moviment obrer i popular.

Una tasca que avui passa a primer terme per totes les organitzacions del Partit, per totes les forces antifranquistes, per tots els moviments de masses, per tots els qui -en definitiva- es resisteixen a l'agonia que la Dictadura imposa a l'ensenyament, és la DEFENSA DE LA UNIVERSITAT.

Artés-Jaeger

Una batalla ben dirigida

Assemblea davant la fàbrica, malgrat la presència de la Guàrdia Civil...

En VAGA des del 31 de gener, el 16 de febrer tornaven a la feina els 600 obrers (la majoria dones) d'ARTÉS-JAEGER. Hi tornaven després d'haver imposat l'augment de 500 ptes. setmanals; esgraonat des d'ara fins a octubre, pel qual havien començat la lluita. Dels 38 acomiadats durant la lluita, 29 eren READMESOS i 9 quedaven al carrer.

El dia 16, en tornar al treball, els obrers s'anaven ajuntant a la carretera que duu de Sabadell fins a Santa Maria de Barberà (on és situada la fàbrica) per tal d'arribar en massa; van entrar en una manifestació impressionant d'UNITAT i de FERMESA PROLETÀRIES. Aquella mateixa tarda començava la VAGA D'HORES EXTRA per exigir la READMISSIÓ dels 9 acomiadats, als quals els seus companys (juntament amb la solidaritat obrera i ciutadana, de Sabadell principalment) garanteixen el salari.

ARTÉS-JAEGER és, doncs, una altra empresa que s'incorpora al combat obrer saltant a posicions d'avantguarda. És una empresa nova en la lluita, però els seus obrers i obreres hi manifesten una gran MADURESA combativa. Examinem més de prop alguns elements d'aquesta important batalla:

LA LLUITA COMENÇA ENTORN DE L'EXIGÈNCIA SALARIAL.

Demaven 500 ptes d'augment a la setmana, abans de la pròxima revisió del

conveni, perquè el cost de la vida així ho exigia. Comencen amb VAGA D'HORES EXTRA i BAIX RENDIMENT.

SOLIDARITAT, RESPOSTA OFENSIVA A LA REPRESSIÓ

Quan l'empresa intenta, a través d'acomiadaments, de tallar l'acció començada, aquesta es desenrotlla, ES GENERALITZA: ATUR TOTAL decidit en ASSEMBLEA al menjador. La VAGA TOTAL es desenrotlla davant l'actitud tancada de l'empresa. Els nous acomiadaments (fins a un total de 38) no afebleixen l'acció.

DECISIONS DE MASSES

Els treballadors desenrotllen la seva lluita prenent les decisions col·lectivament TOTS, en ASSEMBLEES. Primer als menjadors, després als locals de la CNS i al carrer, davant la fàbrica, malgrat la presència de la Guàrdia Civil. Hi participen uns 400.

UTILITZACIÓ DE LES POSSIBILITATS LEGALS

Es tradueixen essencialment en la utilització del local de la CNS com a lloc de REAGRUPAMENT, DISCUSSIÓ i DECISIÓ. I s'expressa també en l'exigència de DIMISSIÓ dels càrrecs sindicals esquirols, ineficaços. La dimissió és formulada primer en termes generals, car la majoria no serien, però és matisada precisament quan un enllaç combatiu manifesta la seva dis-

posició adimitir si així ho volen els seus companys: "No, tu NO, nosaltres. Que dimiteixin els que serveixen a l'empresa". Avinent aquesta exigència de DIMISSIÓ venuts i de NOVES ELECCIONS és reivindicacions presents amb la continuació de la lluita.

NEGOCIACIÓ

La capacitat de negociació dels treballadors va contribuir al fort desenvolupament de la lluita. NEGOCIACIÓ que es va a organitzar la lluita. Negociació rotllada a través d'una COMISSIÓ en assemblea, comissió que va a la que presidia les assemblees en el sindicat. Comissió de contacte i oberta a tots els treballadors.

SOLIDARITAT D'ALTRES EMPRESES

Hi va haver alguns aturs solidaris de diners, principalment quan no existia una gran sensibilitat respecte a aquesta lluita. Ha estat important encara insuficient. Si l'acció hagués estat més fort, l'acció hagués allargat-se indefinidament.

" O TOTS O NINGU "

Aquest va ser el crit de guerra que començà la lluita, i expressivament la justa exigència de TOTS els acomiadats. Era un UNITAT I D'AVENÇ DE LA LLUITA, no hagi estat aconseguit del tot d'aquesta PRIMERA fase de lluita, significa en absolut que aquesta lluita no s'acaba. Tampoc significa que la lluita hagi hagut de continuar fins a la fi dels tots, perquè la fi de la vaga és la fi de la lluita. La manera de continuar la feina (UNITS i amb importants parciais) ha significat tornar a treballar agrupades, amb un nivell de consciència de classe, amb una experiència de lluita acumulada, amb una gran disposició, I JA AMB NOVE la vaga d'hores extra el primer retorn, com ja hem dit.

SURT REFORÇADA L'AVANTGUARDA

Amb el començament mateix de la lluita va augmentar numèricament el nucli dirigent. En el curs de la lluita el nucli es va ampliar més, es va sorgir nous quadres obrers, més als treballadors. Al final, l'acció n'ha sortit encara més reforçada s'ha fet a través d'una lluita de TÀTICA, on hi ha hagut una veritable D'IDEES en la qual els treballadors rebutjant les posicions maximalistes "querranistes", que tendien a portar el moviment obrer a la derrota.

ES UNA GRAN BATALLA QUE NO ES QUE DESTACA ALGUNS TRETOS DE PERÍODE DE REALITZACIÓ DE LA VAGA POLÍTICA.

ACCIO DELS TREBALLADORS DE LA PREMSA

Reproduim un full de l'Organització de Periodistes del P.S.U.C.:

DURANT els darrers mesos diversos conflictes han enfrenat els periodistes barcelonins amb les empreses periodístiques. Darrerament els empresaris han sancionat directament els professionals assalariats quan han considerat que llurs escrits s'oposaven als interessos de l'empresa o s'enfrontaven excessivament amb el poder franquista. Prenent aquestes mesures, passaven per damunt de l'autoritat del director, únic responsable legal del contingut de les publicacions. La ingerència dels empresaris va culminar amb la suspensió del comentarista de política internacional de Tele/eXpres, Manuel Vázquez Montalbán, pels seus escrits crítics contra els criminals bombardeigs americans sobre Vietnam, comentaris que sempre han merescut el vist i plau del director del periòdic. D'altra banda, al Diario de Barcelona el director era obligat a sancionar el periodista Josep Faulí amb la desaparició de la seva signatura per haver participat als darrers Jocs Florals de la Llengua Catalana i al mateix temps era ordenat que desapareguessin del diari els noms propis en llengua catalana. Finalment, la mateixa mesura era aplicada contra Joan Samit i Màrius Carol, redactors del Noticiero Universal per haver informat de l'ensorrament d'unes dependències de la Universitat Autònoma en uns termes que no van agradar al rector Sr. Villar Palasí. Darrera de les mesures de Tele/eXpres i del Diario de Barcelona hi havia un mateix empresari, el Comte de Godó, i una mateixa violació del principi de responsabilitat legal dels directors.

AMB motiu dels repetits augments del preu dels periòdics (dos l'últim any), els periodistes, administratius i obrers de tallers van demanar que les empreses fessin participar els treballadors dels beneficis resultants dels augments. Es demanava una paga INABSORBIBLE i INCOMPENSABLE. L'actitud de les empreses fou la d'unir-se per donar una resposta comuna: un NO absolut. Els treballadors van esgotar la via de reclamació sindical, i van topar amb el mutisme cínic dels empresaris i la no menys cínic manipulació de les jerarquies sindicals. Aquesta burla va culminar amb la segona resposta patronal que fou comunicada als enllaços sindicals: oferien una única paga de tres mil pessetes, mil cinc-cents a pagar en 1973 i mil cinc-cents en 1974. El caràcter grotesc de la resposta va fer que fins i tot un enllaç d'història nacional-sindicalista tan marcat com el Sr. Santiago de Anta declarés públicament que era una burla i que, en el dilema de situar-se al costat de les empreses i els sindicats o al costat dels seus companys, optava per dimitir del seu càrrec d'enllaç i per unir-se als seus companys.

MENTRESTANT s'havia iniciat el treball lent a alguns periòdics de la ciutat. Quan es va conèixer la proposta INDIGNANT de les empreses i el sindicat, el treball lent es va generalitzar amb una solidaritat total al si de

les redaccions i va arribar a la majoria dels tallers. En els darrers dies ja s'han produït aturs, en particular al Noticiero Universal i al Correo Catalán. En alguns casos els empresaris van intentar que els directors actuessin com a encarregats enfrontats amb els treballadors. En general no ho han aconseguit, fins al punt que el director de la revista Mundo, Sr. Fernández Areal, es va enfrontar amb el seu empresari, el "ministrable" Sebastià Auger, i va publicar a la revista una informació completa dels fets relacionats amb la qüestió de la paga. A gairebé totes les redaccions els directors han adoptat una actitud de no ingerència i de comprensió envers la reivindicació. Així es posava de manifest l'acció repressiva de l'empresa aliada amb els sindicats.

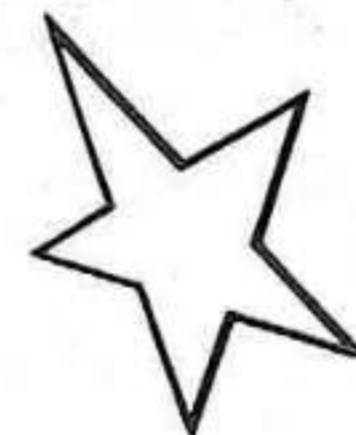
UNS i altres fets evidencien que la crisi general del sistema franquista comença a manifestar-se amb una virulència especial en el camp de la premsa. Les empreses esdevenen instruments del poder per a reprimir ideològicament i econòmicament els treballadors i els empresaris, al seu torn, intenten que el director exerceixi aquesta funció d'encarregat vigilant i repressor.

Tant en les sancions ideològiques als professionals com en l'explotació econòmica, el caràcter repressiu del franquisme ha estat assumit pels empresaris i, enfront d'aquesta repressió, l'acció solidària dels professionals ha aconseguit plantar cara i demostrar que no es pot instrumentalitzar un treball basat precisament en servir el poble amb la transmissió quotidiana de la veritat. Ha estat posat en evidència, potser per primera vegada, que alguna cosa està canviant a la nostra professió com a conseqüència de l'accés de noves generacions i fonamentalment de la presa de consciència pel periodista de la seva condició d'assalariat.

Les cartes de protesta, les accions de treball lent i atur han estat una resposta enèrgica i inesperada que ha desmuntat la tàctica repressiva del poder i de les empreses. Resta per aclarir la posició dels directors davant aquest esclatament crític. Han d'escollir entre la solidaritat amb els redactors o el seu lliurament, lligats de peus i mans, a la instrumentalització de l'empresa i el poder.

Quan als empresaris, han demostrat la seva poca intel·ligència en escollir el paper d'instruments del poder franquista a la deriva.

Es una elecció dolenta.

LA IRRESPONSABILITAT SANITÀRIA DEL RÈGIM

de "SANITAT I SOCIALISME", any 1, nº 4.

"A Barcelona el 40% de la població viu en condicions deteriorades o subintegrades. La nostra ciutat té més de 300 hab. per hectàrea, tot i que l'òptim màxim és de 100. En 1971 es van produir a la província 227.601 accidents de treball, amb 223 morts (cinc vegades més que la mitjana europea). Tenim l'índex sanitari més baix d'Europa, i en 30 anys el règim no ha emprès cap intent coherent per dotar el país d'una infraestructura sanitària adequada. Els serveis higiènics i preventius són pràcticament inexistents; àmplies zones rurals i urbanes manquen dels serveis assistencials mínims. L'índex hospitalari és el més baix d'Europa: 5'17 llits per 1.000 hab. a Catalunya. A l'entorn de Barcelona hi ha àmplies zones sense cap hospital. La Seguretat Social, que cobreix el 80 per cent de la població, és quasi totalment pagada, directament o indirectament per la classe obrera. A Catalunya la Seguretat Social hauria de disposar, segons l'OMS, de 41.000 llits d'hospital, i només en té 5.951; ocupa 4.390 metges amb horaris que oscil·len entre 2 i 8 hores diàries, i hauria d'ocupar-ne 8.258 a plena jornada. L'índex de llits psiquiàtrics és el més baix d'Europa. Existeixen a Catalunya 50.800 subnormals, i només hi ha 5.065 places d'acolliment a mitja pensió. Així és com tracta l'oligarquia els qui no són aptes per a la producció".

AJUT AL PARTIT

LLISTA nº 9 (Nov. Dec. de 1972)

Baix EBRE: Tortosa, d'una companya, 76 anys, 1000 Pts; St. Carles de la Ràpita, 445 Pts
Baix TORDERA: Calella, 100; Grup Sta Cristina, 1.000; **Vallès ORIENTAL:** Mollet, 700; Montmeló, 575; Martorelles-St. Faust, 500; **MARESME:** Mataró, 21.158; **TARRAGONA,** 29.310; **GARRAF:** Vilanova i la G. (2 lliur), 600; **GIRONES,** (col.lectiu), 775; **Vallès OCCIDENTAL:** Sabadell (col.lectiu-2 lliur), 3.178; idem. simp. de Torre Romue, 1.150; idem. simpatitzants, 1.700; idem simp. de Can Oriach, 250; idem d'uns simps., 1.600; idem d'un obrer, 500; idem d'un català, 40; idem d'un comerciant, 500; idem d'un industrial, 304; Terrassa (col.lectiu-3 lliur), 5.945; idem d'un cada. de la construc, 3.000; idem tallers RENFE de Barna, 1.100; idem Ferraller de Barna., 100; idem dos amics, 400. **Baix LLOBREGAT:** Cornellà i St. Joan Despí, 1.080; M.de R., F., St.V., Coll., 1.850; idem col.lecta en un bar, 110; Prat de Ll. (2 lliur), 2.675.
BARCELONES: St. Adrià, 145; Sta Coloma (2 lliur), 12.991; Badalona (2 lliur), 22.445; Barcelona (2 lliur), 125.701.

Lliuraments directes al C.C.

Claudio N. 5.000; Lluís, de Mèxic, 46.600; Joventut Comunista (C.Exc), 15.000; De j. P., 15.000; R.i C., 650; Martorell, 500; GRUP Costa Brava s.sud, 2.000; D'un amic de Girona, 1.000; PLA, 3.000; Camps, 1.000; Llobregat, 600; Famílies Alegria, 3.200.

Total llista nº 9.....	334.487 Pts
" " anteriors	3.290.339'50
Fins avui.....	3.624.826'50 Pts

AJUT ALS PRESOS

ERN., P. de Ll., 247; Tarragona, 3.175; Vilanova i la Geltrú, 2.950; idem. família NICANOR, 476; idem de R.T., 100; Sabadell (2 lliur), 200; Cornellà i St. J. Despí, 2.000; Prat de Llob., 580; M. de Rei, St. F. i V., 2.190; Barcelona, 8.297; R. i C., 500; Un amic de Valls, 1.000

Total..... 21.715 Pts

Ha mort el
company

CLAUDIO RISQUEZ

Després d'una malaltia penosa el company CLAUDIO RISQUEZ HERRERA, Nasqué el 17-II-1908 a El Viso Pedroches (Pozoblanco). Era jornaler de camp. Als 20 anys ingressà a les Joventuts Socialistes. En proclamar-se la República, junt amb d'altres socialistes fundà el Partit Comunista a El Viso.

Fou conseller elegit del Viso i alcalde; en 1935 fou elegit diputat provincial pel Partit. Durant la guerra fou comissari des del començament.

En 1939 fou detingut pels feixistes a Alacant i reclòs a la presó d'Hispano. Els terratinents del Viso, subornats pel jutge, se'l van endur al poble on el maltractar a ganivetades i cops fins a la mort. Va romandre a la presó fins el 1951, els primers 4 anys a pena de mort.

En sortir s'incorporà immediatament al treball del Partit, sense recalcular sacrificis, malgrat la duresa del treball. Sempre mantingué un elevat esperit revolucionari i comunista en actiu i es guanyà l'afecte de companys i amics. Manifestant els seus familiars i amics el nostre cordi

HOSPITAL VIETNAM

M. R., St. V., i St. F.,	
Col.lecta en festa fi d'any,...	1.000
Prat, de Fidels,.....	1.000
" c.c. 100,.....	1.000
Viladecans.....	1.000
Total.....	2.000

AJUT A LA PREMSA DEL PARTIT

J. CASELLES,..... 1.000

RECTIFICACIÓ

Al número 361 (extraordinari) de l'any que conté la Resolució Política del Congrés, al final del cap. II (pàg. 10) on diu: "per una Europa democràtica" de dir: "per una Europa democràtica Socialista".

Concentració capitalista

al sector

de la pesca

A la darrera assemblea del "Sindicato Nacional de la Pesca" celebrada a Barcelona, el Delegat Nacional, va exposar davant els presidents nomenats a dit de les Cofraries de Pescadors i alguns delegats legítics les noves disposicions obligatòries per a tota la pesca d'arrastre:

1) No serà autoritzada la construcció ni la reparació d'embarcacions d'arrastre inferiors a les 30 Tm. 2) No serà autoritzada l'avarada de cap barca d'arrastre que,

a més de la condició anterior, no estigui equipada de motor d'un mínim de 400 i un màxim de 600 cavalls de força. 3) Es procedirà al desballestament en un termini màxim de 10 anys de totes les embarcacions de dimensions menors a les indicades. 4) Només seran autoritzades malles de 22 m/m com a mínim, amb la qual cosa seran perjudicats en primer lloc els petits propietaris que no poden anar mar endins; serà reforçada la vigilància.

Aquestes mesures de les autoritats franquistes al servei de la concentració capitalista significaran, si són aplicades, la ruïna de milers de famílies pesqueres del litoral català. Després de veure llurs embarcacions, fruit d'anys de treball, convertides en llenya per al foc, els pescadors es veuran reduïts a l'emigració o a esdevenir obrers pescadors a sou dels capitalistes. I ¿què serà dels de més de 40 anys, que difícilment seran admesos al treball?

Els pescadors, igual que els altres treballadors, han d'unir-se, organitzar-se i lluitar resolutament contra els seus explotadors i l'Administració franquista a llur servei. El primer pas pot ser la creació de Comissions de Pescadors que es plantegin de lluitar a partir de les Cofraries, maldant per desplaçar-ne els presidents i cacics designats a dit i per elegir als llocs de direcció representants autèntics de la majoria.

Només amb la UNIO i la LLUITA serà possible d'oposar-se a les mesures del règim i defensar els interessos dels petits pescadors. I aquests interessos equivalen avui a la defensa de l'explotació familiar i, en darrera instància, a l'elevació del tonatge de les barques no per la via de la concentració capitalista -i de la proletarització- sinó per la via del cooperativisme, un cooperativisme democràtic i autèntic.

ELS PAGESOS DEFENSEN ELS SEUS DRETS

Al Baix LLOBREGAT...

S'estén l'ampli moviment dels pagesos del Prat contra la desviació del Llobregat, que els expulsaria de les seves terres riques en benefici dels especuladors monopolistes; aquest problema ha estat examinat en una assemblea de més de 4.000 persones. A GAVÀ i VILADECANS 500 famílies es mobilitzen contra l'expropiació de 500 Ha per crear un Parc Esportiu litoral.

... i al BAIX EBRE.

Ha començat un moviment entre els pagesos, parcers i jornalers en defensa dels seus legítims interessos, que poden ser perjudicats pel sanejament del Delta tal com el prepara l'Administració.

A les terres de LLEIDA

Els oliverers han enviat telegrams al Ministre en defensa de l'exportació de l'oli. A ARBECA, els veïns van abandonar massivament el poble el 28 de gener per protestar contra la falta de democràcia a la Cooperativa, Germandat, Comunitat de Regants i, concretament, per la imposició de directius "oficials" a la junta de l'Agrupació Recreativa "Centro".

A JUNEDA el 16 de febrer els executors de contribucions, auxiliats per la Guàrdia Civil i un manyà forçaren les portes de tres veïns que es neguen a pagar la quota empresarial de la S.S.A., i embargaven una furgoneta, televisors i mobles. Nombreus veïns es van congreguar per expressar llur solidaritat amb els afectats i van expressar amb crits llur protesta, malgrat la presència dels Civils. Un dels pagesos embargats, de 67 anys d'edat, no rep cap pensió ni ha rebut prestació de la S.S.A. per diverses intervencions quirúrgiques de la seva filla.

Aquests homes han reactualitzat aquest greu problema i han defensat amb valor els interessos de tots. Cal no deixar-los sols; cal aportar-los la solidaritat de tots, moral i material, i comprometre's a no participar a la subasta dels objectes que els han estat embargats.

El treball eventual, una de les seqüeles de la capitalització del sector...

Són imminents GRANS ACCIONS GENERALITZADES

Les vagues dels treballadors de l'ensenyament que han tingut el seu esclat màxim a finals de gener i primers de febrer representen un **EXIT ESPECTACULAR** de mobilització i de coordinació dels diversos estaments.

Però, excepte pel que fa als mestres propietaris (que només representen aproximadament, el 40 % del Magisteri estatal), no ha estat resolt cap dels problemes de les restants categories, i en el cas dels mestres propietaris tot queda en promeses vagues. Les 18 mil ptes. no van aparèixer en un decret, com es deia erròniament al nº 360 de TREBALL, sinó en una simple nota de premsa. L'única disposició formal del Govern és la de destinar els remanents del pressupost d'Educació de 1972 (dels quals ningú no sap a quant pugen); i la solució, en tot cas, només valdria per ara (¿què passaria el curs vinent?) i no canviaria el miserable coeficient de 2'9 avui vigent ni serien equiparats els incentius amb els d'altres categories. Per això, els mestres estatals propietaris també tenen seriosos motius de descontent, agreujats per la sospita de ser objecte de burla i engany per part de l'Administració.

La consciència de lluita, en canvi, ha fet un salt gegantí. En pocs dies els ensenyants han après que si s'uneixen són **UNA FORÇA CAPAÇ DE FER ESTRÉMER EL GOVERN.**

El règim resistirà ferotgement. I no perquè el país no disposi dels milers de milions necessaris per a cobrir les reivindicacions econòmiques exidides. Quan els beneficiaris són la Banca i la gran indústria, el règim està disposat de seguida a lliurar milions, com va passar amb **MATESA** i com passa cada dia. Però quan es tracta dels serveis públics per al poble o dels sous dels petits i mitjans funcionaris, el règim regateja fins a la darrera pesseta. Tampoc està disposat a acceptar les reivindicacions igualitàries, que farien naufragar la seva política de divisió.

La batalla serà dura, però els treballadors de l'ensenyament l'aborden en unes condicions extraordinàriament favorables. Les experiències de la lluita recent són fresques. Els ensenyants han vist la importància del treball obert, en grans assemblees, recolzant en les possibilitats legals, per tal d'organitzar-se i coordinar-se. Han comprès l'eficàcia de la coordinació dels diversos estaments. Posseeixen unes plataformes reivindicatives clares on, al costat de les qüestions econòmiques-laborals, figuren reivindicacions igualitàries susceptibles de reforçar la unió de tots els ensenyants, i exigències educatives

més generals (com la gratuïtat i la reducció d'escoles) que interessaran a tota la població.

Els comunistes cridem els ensenyants i tota la població a recolzar amb la seva energia les **GRANS ACCIONS DE LLUITA DELS ENSENYANTS** que es desenvoluparan pel mes de març. Donem el nostre suport a tots els esforços per consolidar la organització i la coordinació dels ensenyants per tal de aconseguir la màxima extensió i massivitat de les lluites.

El combat contra la política del règim esdevé, de dia en dia, un element fonamental de l'avenç de la **VAGA NACIONAL.**

solidaritat amb CAMACHO

S'han recollit fins ara 331 signatures d'enllaçats i altres càrrecs sindicals a Barcelona i el cinturó industrial en solidaritat amb CAMACHO i els companys. Aquestes no són sinó una part dels centenars d'adhesions que es recullen en fàbriques de les diverses comarques de Catalunya.

El document signat pels treballadors afirma el dret **INALIENABLE** a "reunir-nos, expressar-nos i associar-nos lliurement per a la millor defensa dels nostres interessos" i que "aquestes peticions de penes elevades de presó per a homes autènticament representatius de la classe obrera" són "un escarni a la consciència de tots els treballadors d'Espanya". Acaba demanant que es faci justícia als processats "absolvent-los lliurement de tots els càrrecs que se'ls imputa".

El nombre de signatures es distribueix així: **BARCELONA:** Seat, 53; Maquinista, 26; H. Olivetti, 14; Motor Ibèria, 26; Textil, 26; Arts Gràfiques, 29; **BAIX LLOBREGAT:** MATARÓ: 9.